

[Jørgen Jensen.]

dre, var det muligt for politiet med den vedtægt, man har, at gribe ind, konstruere en baggrund for at gribe ind, når man mente, det var nødvendigt. Der er ikke behov for skærpelse, og jeg tror heller ikke, det er det, man vil. Det, man vil, er det, der er sagt, nemlig benytte denne anledning til at angribe fagbevægelsen, angribe arbejderklassen, bremse den yderligere i dens forsøg på at sikre løn- og arbejdsvilkår.

De fysiske blokader er, som jeg sagde den anden dag, egentlig en mild form for aktion fra fagbevægelsens side, og man skal gøre sig klart, at i de tilfælde, hvor man har anvendt den fysiske blokade, har man gjort det for at tvinge en overenskomst igennem, skabe tålelige løn- og arbejdsvilkår. Man skal også erindre sig, at i de eksempler, der har været trukket frem, har det også været en kendsgerning, at virksomheden har udelukket mennesker, blot fordi de var medlemmer af en fagforening. Det var det, man satte ind over for.

Det, jeg har understreget heroppefra, er, at vedtager man denne dagsorden, betyder det en skærpelse, og så betyder det også, at fagbevægelsen er nødt til at finde andre kampformer for at sikre, at løn- og arbejdsvilkår bliver forbedret på arbejdspladserne. Vi må derfor advare kraftigt imod at vedtage denne dagsorden og kan kun understrege, at det, man opnår ved det, er ikke ro, fred, kapitulation fra arbejdernes side på arbejdspladserne, nej, det er tværtimod, at man finder andre kampformer, som vil sikre den nødvendige indsats på arbejdspladserne.

Wilhelm (VS):

Jeg må først anholde hr. Brusvangs udtalelse om, at den tekst til en ændret politivedtægt, han læste op, var fremkommet på opfordring fra retsudvalget. I historiens interesse skal det siges, at det var et flertal i retsudvalget; det var under VS' udtrykkelige protest, og den var velbegrundet. Politivedtægten var end ikke på retsudvalgets dagsorden; der lå intet forslag i retsudvalget, som vedrørte politivedtægten. Man havde intet at gøre med disse administrative bestemmelser, og det var under vores skarpeste protest, at man begyndte at blande sig i den slags ting ved at bede om

en formulering til en eventuelt ændret politivedtægt. Så meget om det.

Det, der er ved at ske, er jo ganske enestående. Det er, så vidt jeg ved, første gang, folketinget ved en beslutning blander sig i, hvordan rent administrative bestemmelser skal udformes. Det skal jeg ikke hænge mig så meget i, for det afbilder jo en politisk realitet, at det borgerlige flertal ønsker denne ændring, og så kan formalia for så vidt være temmelig ligegyldige. Men der er det politiske ved den måde, man gør det på alligevel, at dette, at man enestående vil gøre det ved at blande sig i administrative bestemmelser, er udtryk for, at man ikke tør, at man ikke vover, at opnå sit formål reguleret ved at gribe ind i straffeloven. Man er for fej, man ved godt, at det vil være yderst betænkeligt, at de ting overhovedet ikke er gennemdrøftet i deres konsekvenser, demonstrationsrettens konsekvens osv., før man går hen og gør det, som et folketing burde gøre, hvis det ønsker dette, nemlig at kriminalisere — og det er jo det, man vil — via straffeloven. Derfor er det ikke kun formalia, at man her for første gang ved en beslutning påtvinger en regering, hvad den skal gøre administrativt. Det er udtryk for denne politiske fejhed, det er udtryk for dette, at man godt ved, det ville have været yderst betænkeligt at opnå dette mål ad den direkte vej.

I den henseende synes jeg nok, man må sige, at fremskridtspartiet var mere retlinet indtil i dag.

Det vigtige ved dette er nok så meget, at det er et resultat af socialdemokratiets opportunisme; den behandlede jeg mere grundigt i onsdags ved anden behandling af venstres forslag. Regeringen var den første til at sælge blokaderetten. Inden noget som helst var afklaret, faldt statsministeren og justitsministeren dette hævdvundne kampmiddel i ryggen med deres udtalelser af frygt for den borgerlige pression, af ren opportunisme, ved deres udtalelser om, at det selvfølgelig var ulovligt på forhånd. Socialdemokratiet var det eneste parti, der sagde sådan. Alle de borgerlige partier har for så vidt respekteret, at den aktionsform ikke var ulovlig på forhånd; det er jo derfor, de stiller deres forslag.

Regeringen solgte blokaderetten på forhånd. Regeringen efterkom beredvilligt de